Florentin Smarandache

Povești de adormit copiii

10

Florentin Smarandache

POVEȘTI DE ADORMIT COPIII

Ediția a doua, revăzută și ilustrată de copii

Editor: prof. Nicoleta Ana Lazăr

Acest volum este ilustrat cu desene ale copiilor de la de la Școala gimnazială nr. 2 Remeți și Grădinița cu program normal nr. 4 Remeți (jud. Bihor), sub îndrumarea prof. Nicoleta Ana Lazăr.

Au participat copiii:

Diana Pițˌ Dogar
Andrei Lazăr Bila
Alexandra Vlașin
Damian Albuț
Daniel Lazăr Bila
Daniel Pițˌ Dogar
Luiza Mariș
Ioana Gaița
Andrada Matei

Florentin Smarandache

POVEŞTI DE ADORMIT COPIII

Ediția a doua, revăzută și ilustrată de copii

Editor: prof. Nicoleta Ana Lazăr

Cluj-Napoca

2017

ISBN 978-1-59973-504-7

Tehnoredactare:
Editura Zece
10, Aleea Negoiu
Cluj-Napoca, România
liviu.molan@laposte.net

Referenţi:
Ion Popescu-Braniște, scriitor, Tg. Jiu
Andrușa R. Vătuiu, scriitor, Orșova

Cuprins

GODĂCELUL 7

AUTORIZAŢIA 27

VECINELE 49

CĂŢELUŞA LUŞA, PURCELU CELU ŞI PISICA SICA 67

PĂCALĂ ŞI $UPERMAN 79

Ediția I:
Florentin Smarandache: DESTIN.
Craiova: Aius, 2000
1100 Craiova, Bd. N. Titulescu. bl. 46, ap. 7
248 p. ; 21 cm.
ISBN 973 - 9490 - 28 – X
© Editura AIUS Craiova.

GODĂCELUL

La Bălceşti a fătat scroafa nouă purceluşi, micuţi ca nişte şobolani, unul după altul, cu râtul rotund; iar pentru al zecelea s-a scremut, s-a văicărit până când l-a tras veterinarul cu niște forcepsuri - mai mult mort decât viu.

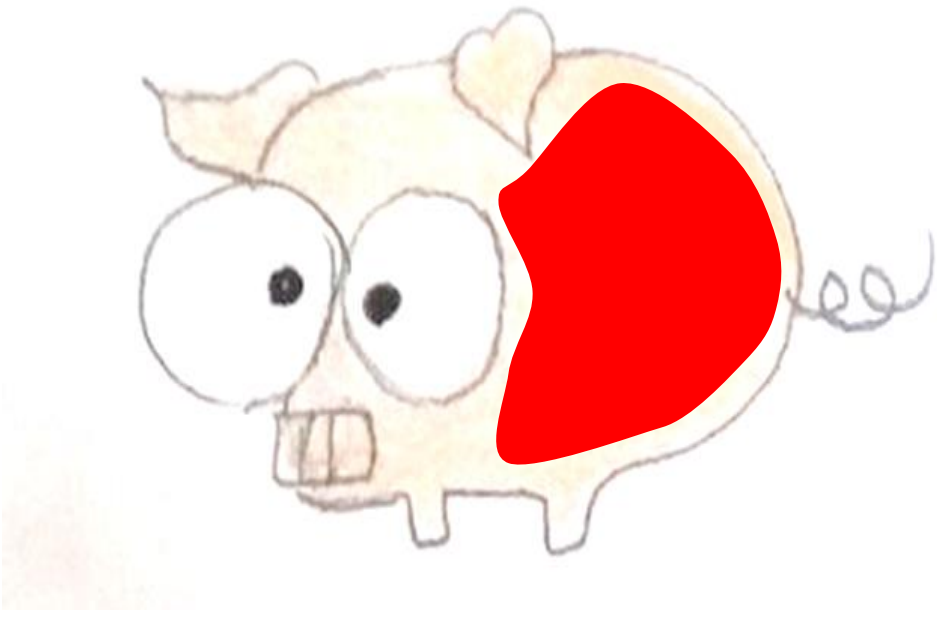

Era roşu ca un drac, şi pricăjit, încât Maia a crezut c-o să-l lepede.

Taia le pregătise un aşternut cald, din paie proaspete, în care să se oblojească Doamna Scroafă cu copilaşii ei.

Cum au ieşit afară din mă-sa, au început să ţipe de foame.

Prâslea purceilor nici nu se ţinea pe picioare şi dormita în paie. Era purceluşul cel mai urât dintre toţi, rahitic, şi nu creştea de loc.

Cu toate acestea, a devenit cel mai iubit.

Târgoveţii care îl zăreau în cocină rosteau cu milă în glas "Ce arătare mică!", şi-l îndrăgeau.

Taia îl alinta: "Ăsta-i godăcelul! ...
Ia uite, Mihăiţă, godăcelul...
ciocoteşte şi el prin curte!",
şi se apropia uşor
de el, purceluşul
guiţa niţel, apoi
Taia îl scărpina
pe burtiţă,
printre picioruşe,
cu degetele,
şi râtosul
se întindea
şi se lungea,
cât era el de scurt,
unde se nimerea,
ca porcul, pe gloduri,
în baltă.

Iar Taia pleca, Godăcelul mai aştepta ce aştepta şi, văzând că nu-i mai acordă nimeni atenţie, coicăia o dată, de două ori, şi pe scula firav.

Era aşa de puţintel şi jigodie de credeai că e pe punctul de a-şi da sufletul.

Guruia continuu cât se târa prin lemne.

Fraţii nu-l băgau în seamă, iar când era vorba de supt, godăcelul nici n-apuca ţâţa mamei sale.

Năpădeau cu toţii la scroafă, iar bietul godăcel era călcat şi alungat de ceilalţi.

Dar într-o zi, goagăţul a dispărut. L-au căutat printre lemne, pe sub coteţul de păsări...

“O fi căzut în closet”, presupunea Nea Iulică...

“Ba mai degrabă în beci”, îşi dădu cu părerea Maia.

Până când, scormonind cu furca prin paiele ude şi nămolite, Taia l-a găsit îngheţat.

Şi nu mai răsufla.

Era prin luna martie.

Se trântise scroafa pe el şi-l strivise.

Le venea la toţi ai casei să lăcrimeze.

Ţinuseră la el ca la un copil bolnav şi suferind.

Acuma erau întristaţi.

Maia l-a luat în odaie, i-a făcut o injecţie şi l-a aşezat lângă sobă pe un preş îngrămădit.

Iar, pe înserat, au aprins focul în vatră.

Fumul ieşea pe horn.

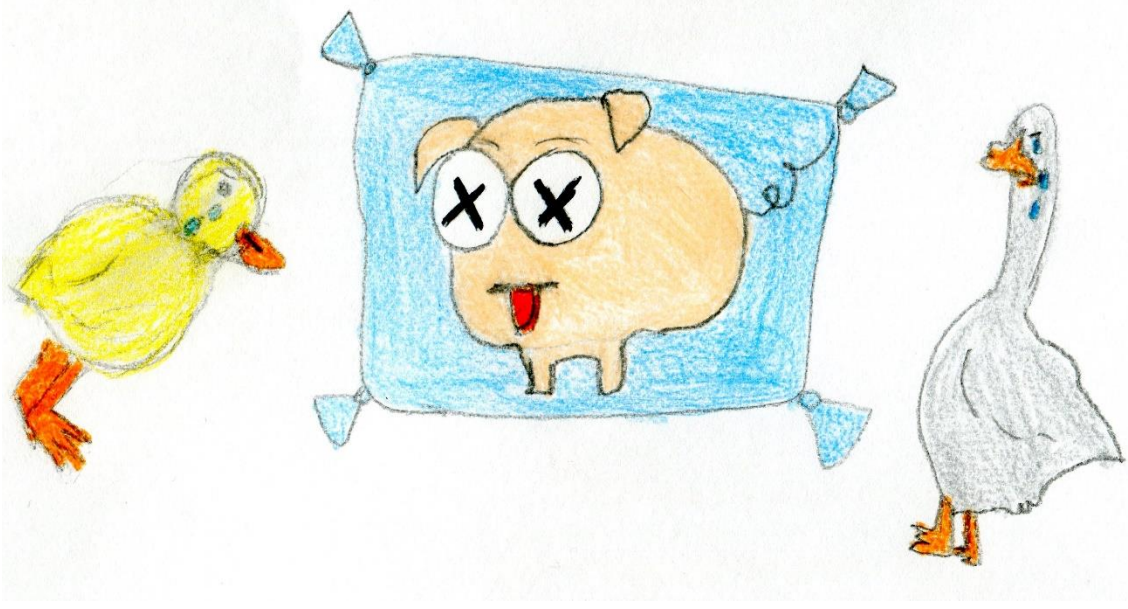

Vreo două-trei zile a zăcut la gura sobei. Maia îi da lapte de la capră cu biberonul.

Să-l fi văzut cum sugea! Mai hău ca din ugerul mă-sii!

Noaptea umbla pe sub pat, grohotea de unul singur.

Într-o dimineaţă, Taia l-a găsit culcat în pat, lângă el, pe un macat.

"Ce faci aicea, mă, neastâmpăratule? Ai înviat?" Purcelul băgase năsucul sub perină şi morocănea subţire. "Te-ai boierit?"

Se înzdrăvenise şmecheraşul; nu mai voia în ruptul capului să-şi părăsească noua reşedinţă.

Pe la amiază a răsărit un soare cu dinţi.

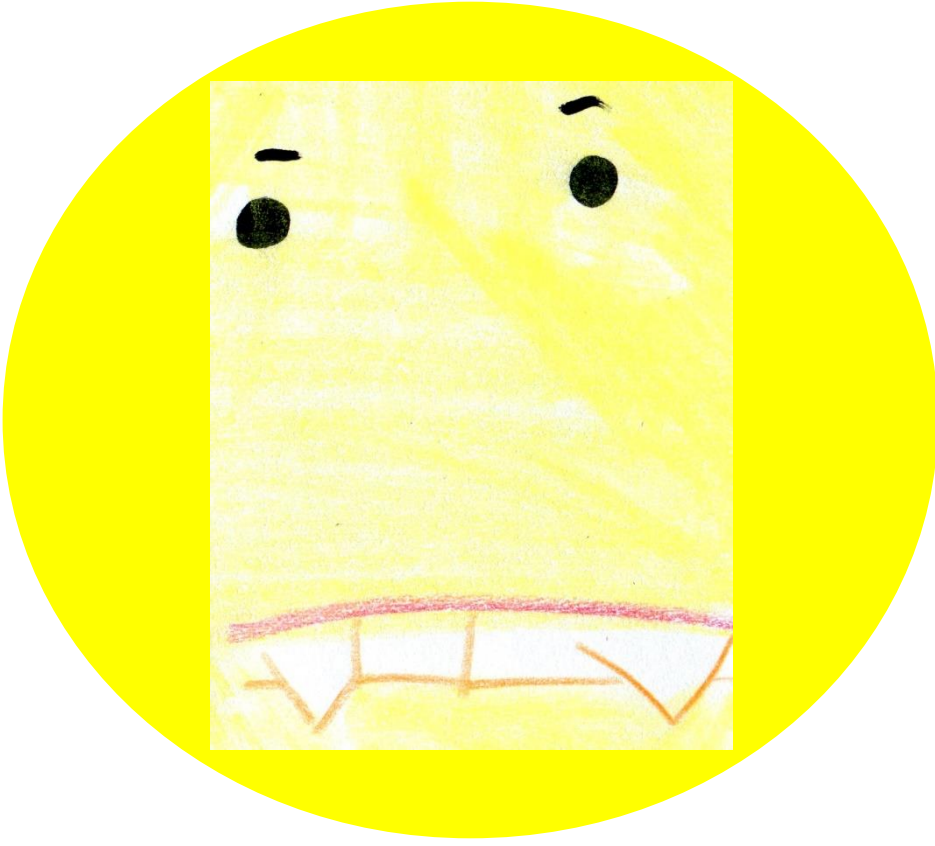

Godăcelul n-a mai avut încotro şi a fost poftit afară.

Coviţăia prin curte, pe deplin întremat. Dacă te nimereai lângă el, te trăgea de pantaloni să-i aduci şi lui halealã, ori să te joci cu el.

Aveai impresia că scapi cu una cu două de dânsul? Te înşelai! Când te prefăceai că nu-l observi, se lua după tine grohăind.

Se ducea apoi la mă-sa. Dar scroafa îi înţărcase şi, între timp s-a lepădat de ei. Dacă îi prindea că încearcă să sugă, îi muşca.

Godăcelul trăia singur, cu cei doi frăţiori mai mari, care rămăseseră nevânduţi, dormea cu iezii şi mânca la bucătărie din acelaşi castron cu pisicul Mannix.

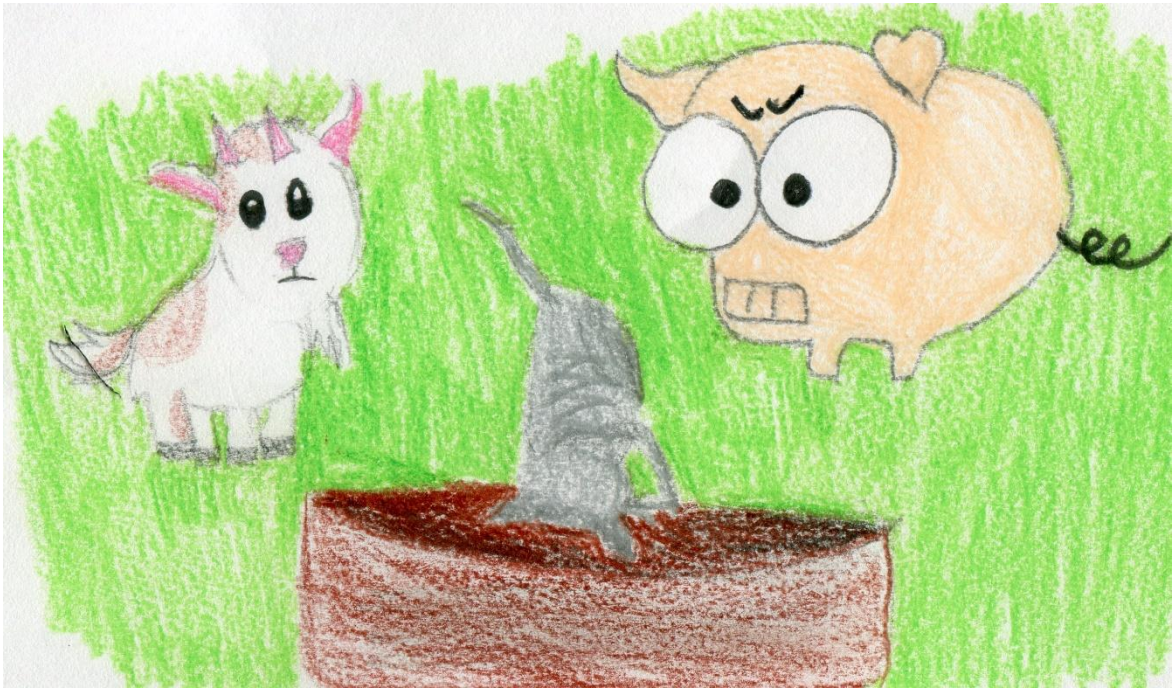

Într-o zi a intrat în ceaunul cu sorbeală
şi nu mai putea să se scoată. El băga
şi botul şi picioarele din faţă în strachina
cu mâncare. Acum scăpase cu totul.

Mai-mai să se-nece. Şi guiţăia de mama
focului. Zeama era şi puţin fierbinte.

Mihai a văzut că se mişcă ceaunul. Că merge
singur. Şi când a înţeles, a-nceput să râdă
şi să bată din palme.

Purceluşul se zbătea, stropea sorbeala
în lături.

Găinile, hoaţe, prin jur, se repezeau cu ciocul.

Luşa lătra fără să priceapă o iotă.

Luşa lătra fără să priceapă o iotă.

A venit Taia şi l-a scos. Apoi l-a mângâiat: "Mă godăcele!... Godăcelul meu!".

Taia îl dezmierda mai ca nepoţelul.

De atunci, purceluşul a devenit jucăria vie a lui Mihai. Cu un băţ în mână îl atingea peste picior. Şi îl necăjea. Îl jigărea.

Goagăţul începuse iar să slăbească.

Era gălbejit. Râpos.

Bunicii i-au cumpărat un purceluş de cauciuc. Nu i-a plăcut. I l-a “prezentat” goagăţului. Acesta l-a mirosit şi l-a răsturnat cu ticul. Căţeluşa, smucindu-l cu colţii, l-a rupt în bucăţele. Lui Mihai nu-i păsa.

Mihai nu-l slăbea toată ziulica.

De Paşti a venit tanti Gheorghiţa lu' Sabin pe la noi şi, când a dat cu ochii de godac, a exclamat: “Fă Mărioară, să vezi tu ce porc să face ăsta de Crăciun!".

A trecut şi Întâi Mai.

Fârtaţii lui Prâslea dispăreau unul câte unul pe la vecini.

Nici iezii nu mai existau.

Purceluşul: singur-cuc. Printre raţe. Printre gâşte.

Şi cu atât mai mult constituia principala atracţie a lui Mihai.

Căci nici cu copiii nu se mai hârjonea.

Îi antrena pe toţi la joacă pe seama goagăţului.

"Lasă-l mă, Mihăiţă, că e mic şi el", se ruga Maia.

Dar ţi-ai găsit: Mihăiţă să asculte!

Făcea mai împotrivă.

Până când, într-o miercure, obosit şi hăituit, godăcelul s-a supărat şi a murit.

Plângea Mihai, dar era târziu.

AUTORIZAȚIA

Fabulă

Blocul de furnici a fost construit în timp record.

La intrare s-a instalat un Brotăcel Portărel.

Cine doreşte să cheme vreo locatară se adresează politicos Portărelului, care orăcăie gros pe scări până aude locatara cu pricina şi coboară la parter.

La al nouălea etaj, aflat în al nouălea cer, Furnicuţa Anicuţa găteşte pe reşou supă cu găluşte.

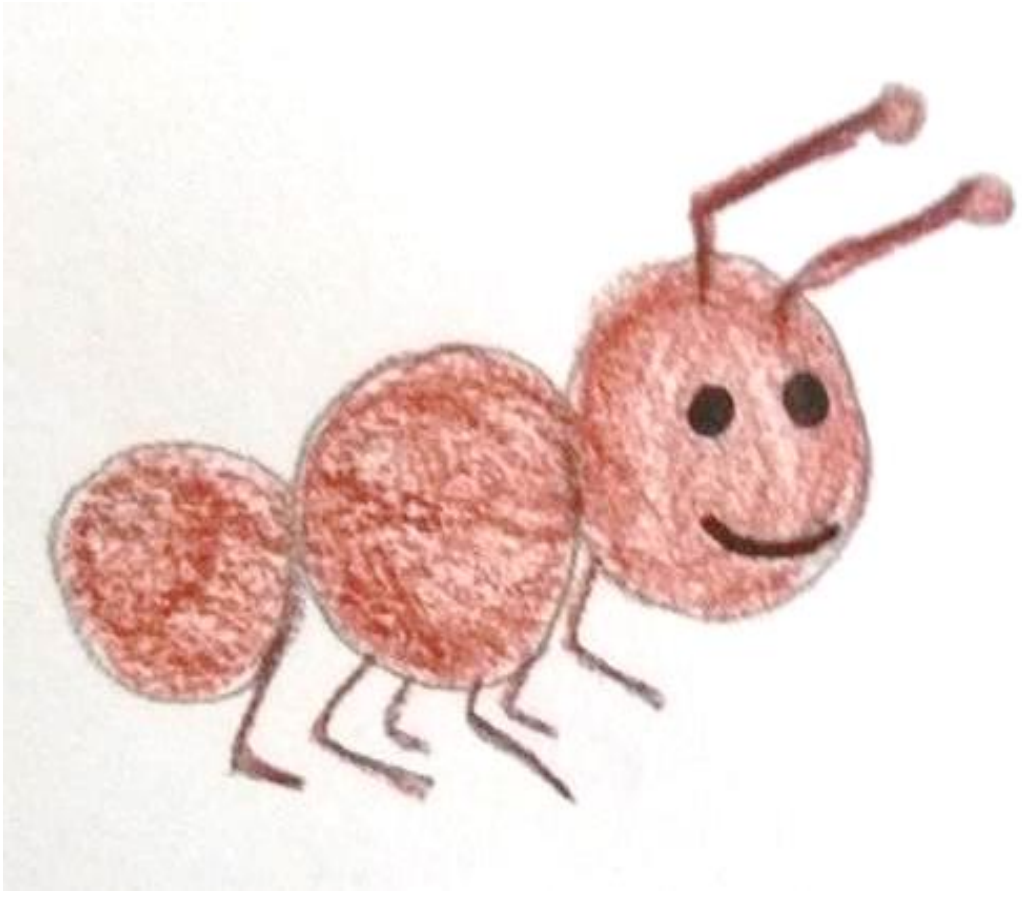

Miticuţa locuieşte cu frăţiorul ei, Furnicelu Relu.

Neastâmpărat din cale-afară, Relu joacă mingea pe balcon. Anicuţa se îngrijeşte când de supă, când de frăţior.

"Bate-l-ar toaca să-l bată, se mânie sărăcuţa, că-mi face o mie de nervi!"

Relu se înfierbântă, aruncă mingea pe unde nimereşte, mai ales pe unde nu nimereşte!

Poc, boc, se rostogoleşte în lustră şi de-acolo în oala cu supă.

Se aprinde perdeaua de la fereastră.
Furnicuţa Anicuţa imediat telefonează pompierilor.

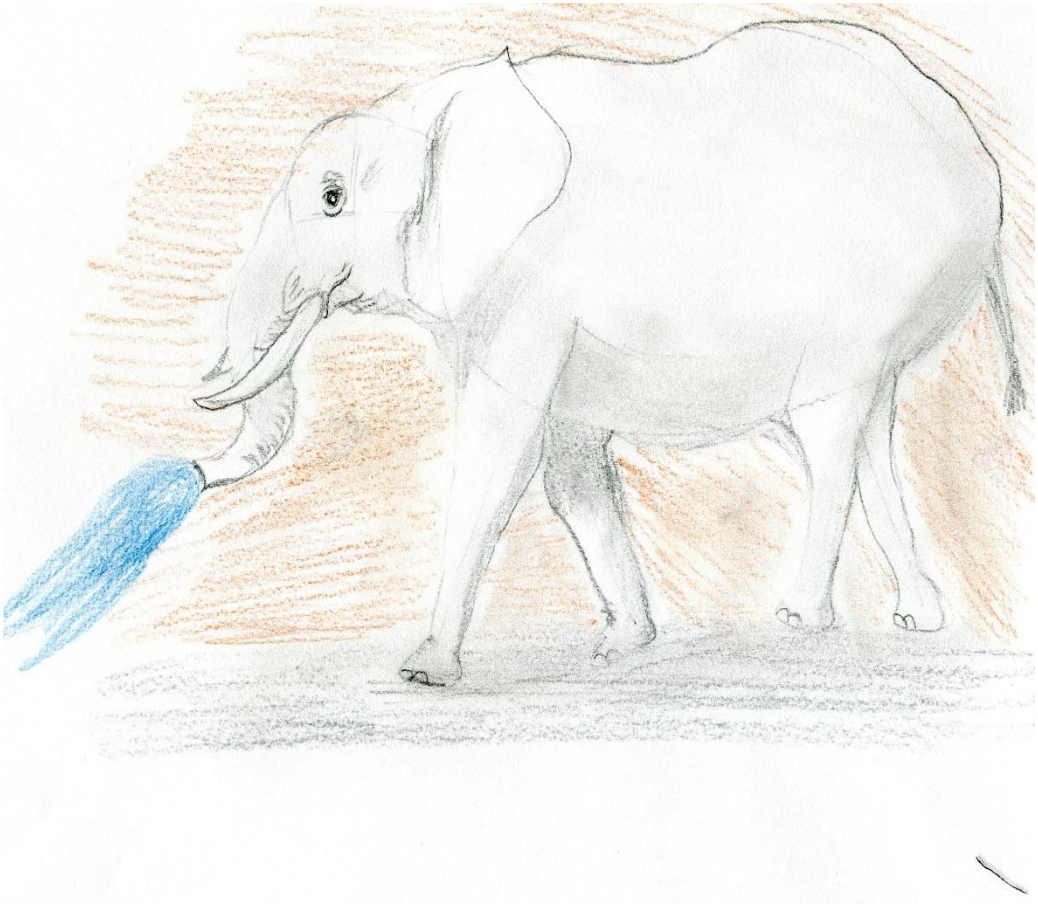

Soseşte Fănel Elefănţel claxonând *tim-tam, tim-tam, tim-tam*.

- Repede la apartamentul 99! mugeşte Fănel.

Brotăcel Portărel sforăia de răsunau pereţii.

- Scoală-te, puturosule, nu eşti în stare să te păzeşti nici pe tine, îl zgâlţâie Fănel ridicându-i şapca de pe frunte.

Brotăcel cască o gură cât el de mare şi începe să orăcăie pe scări.

Dar focul se întreţine. De la parter se auzeau trosnituri ca vreascurile rupte. Relu îşi pârlise picioruşele.

În campionatul naţional de juniori al furnicilor, Relu fusese desemnat sportivul numărul unu al anului. El lovea balonul rotund cu cele şase picioare deodată, impregnându-i o traiectorie ciudată.

Anicuţa se smiorcăia toată:

- Vai, îmi arde casa şi mobila! Ce-am mai agonisit! O vară întreagă!...

Brotăcel își holbează ochii cât cepele la Elefănţel:

- Cine eşti dumneata?

- Pompierul de serviciu, nu se vede?

Cum Brotăcel nu se dumirise după somnul în care căzuse, Fănel îi aruncă un jet de apă în nas.

Îmbufnat, Brotăcel scoate limba de-un cot la el:

- Ce cauţi aici?

- Nu mai mă ţine din timp, răbufueşte Elefănţel. Arde apartamentul 99... locatara Furnicuţa Anicuţa m-a chemat... să sting focul...

- Ai autorizaţie? îşi dă importanţă Brotăcel, zgâindu-se în faţa lui Elefănţel, *semnată de şeful de scară*, accentuează Portărel. Nu vreau să trag ponoase de pe urma ta.

Şi Fănel Elefănţel aleargă la şeful de scară, un Arici cu Ghimpi, care se făcuse ghem de nepăsare.

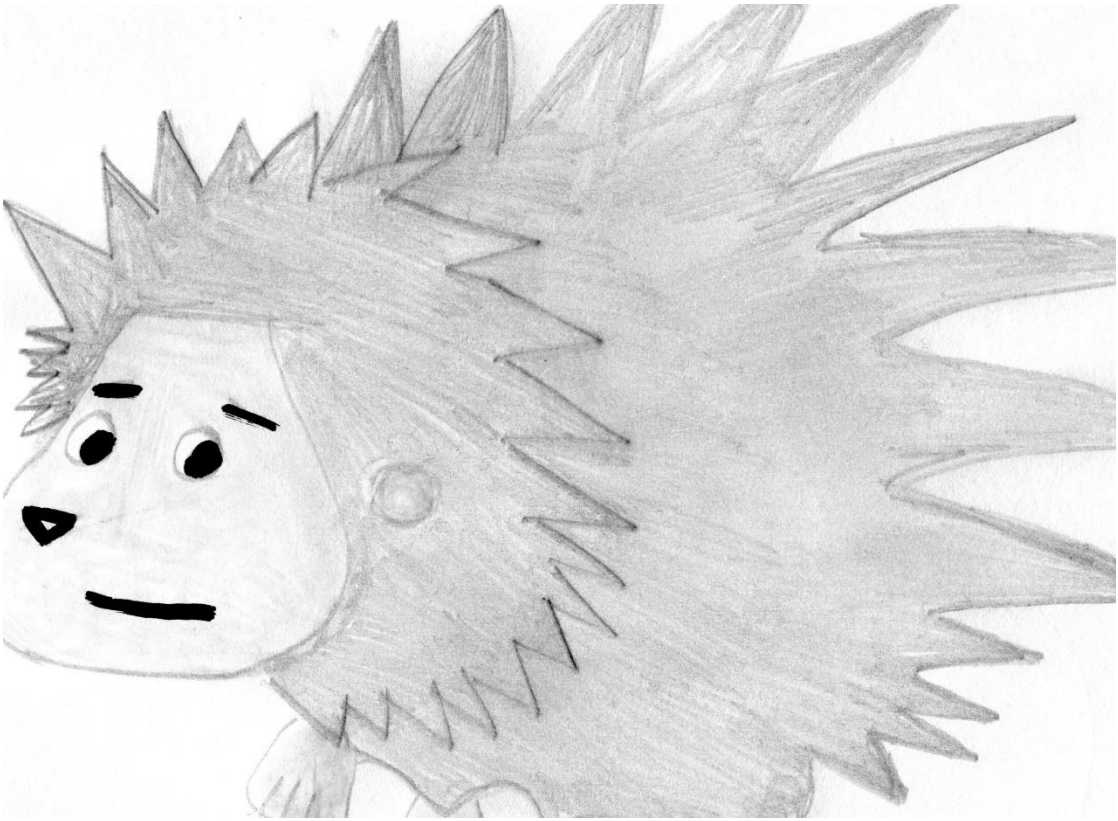

- Nu mă deranja din visare, morfolăieşte Arici cu Ghimpi.

- Repede, o semnătură. Anicuţa şi Relu ard. Liftul de furnici s-a defectat.

Fănel se agită. Arici cu Ghimpi abia se mişcă.

- Grăbeşte-te, grăbeşte-te! urlă Elefănţel.

- Fii calm, băiete. Graba strigă treaba!

Şi Arici cu Ghimpi scoate stiloul şi întoarce o iscălitură frumoasă, caligrafică.

Se moşmoneşte o oră, apoi îi întinde foaia încântat:

- S-o păstrezi ca autograf!

Fănel i-o smulge din mână şi fuga-fuga
la şeful de bloc, un Vulpoi de Soi.

- Am nevoie de acceptul dumneavoastră ca să pot stinge un incendiu.

- Numai după ce-mi perii coada. Nu vezi că sunt ocupat? Câtă indolenţă, domnule, te deranjează pentru orice fleac!

Şi Vulpoi de Soi se priveşte în oglindă, mai fumează din pipă. Iar stiloul îi scapă din mână. Şi-apoi, în dispreţ, ce gândeşte el:

- Trage tu, acolea, o iscălitură în locul meu. Şi dictează pe litere: V-u-l-p-o-i de S-o-i. (Fănel n-are încotro, scrie). Gata. Aşa. De ce să mă obosesc eu!? Eşti mulţumit?

- Mai bine mă lipseam, gângureşte răsuflând în fine Fănel Elefănţel numai pentru sine.

Şi-ntr-un suflet se întoarce la blocul de furnici cuminţi. Îi prezintă în dinţi lui Brotăcel Portărel autorizaţia semnată şi parasemnată.

- Bravo, ai acţionat, Fănel, în litera şi spiritul legii, îl felicită Brotăcel.

Fănel nu mai aşteaptă îmbrăţişări plicticoase. Se urcă la al nouălea etajul în apartamentul 99.

Dar coboară cu iuţeală. Pe scara de incediu. Furnicuţa Anicuţa şi Furnicelu Relu, cu arsuri de gradul III, duşi pe tărgi de patru Gândăcei.

- Ţine-ţi autorizaţia, zise în silă Elefănţel către Portărel. Tu protejezi răul din bloc. Nu mai am ce stinge. A ars totul!

Brotăcel păleşte, înverzindu-se de întâmplare.

Iar afară, roată, masele de furnici s-au întrunit, s-au sfătuit şi au demonstrat:

- N-avem nevoie de şefi şi subşefi. Ne conducem singure, au conchis.

Într-un muşuroi de cenuşă se transformase blocul de locatari, de atunci rămas nerenovat. Mai ieşeau de sub dărâmături câte un furnic sau o furnică, supravieţuitori. Şi mai ies probabil şi acum.

Pe Brotăcel, încurcă-lume somnolent,
l-a împins gloata în balta mâloasă,
să orăcăie singur până i-o venit acru
în gât.

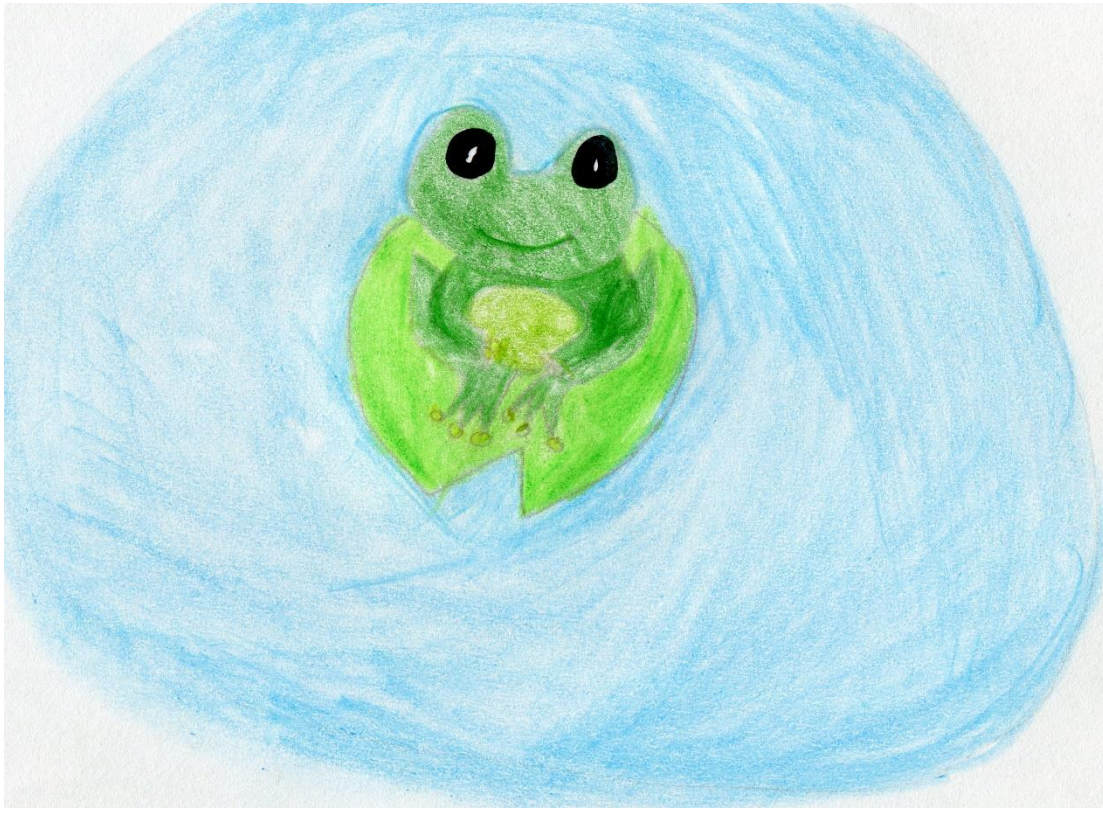

- Du-te învârtindu-te, Arici cu Ghimpi.

- Şi tu, Vulpoi de Soi, să n-ai parte de noi!

Mulţimea i-a izgonit în fundul pădurilor.

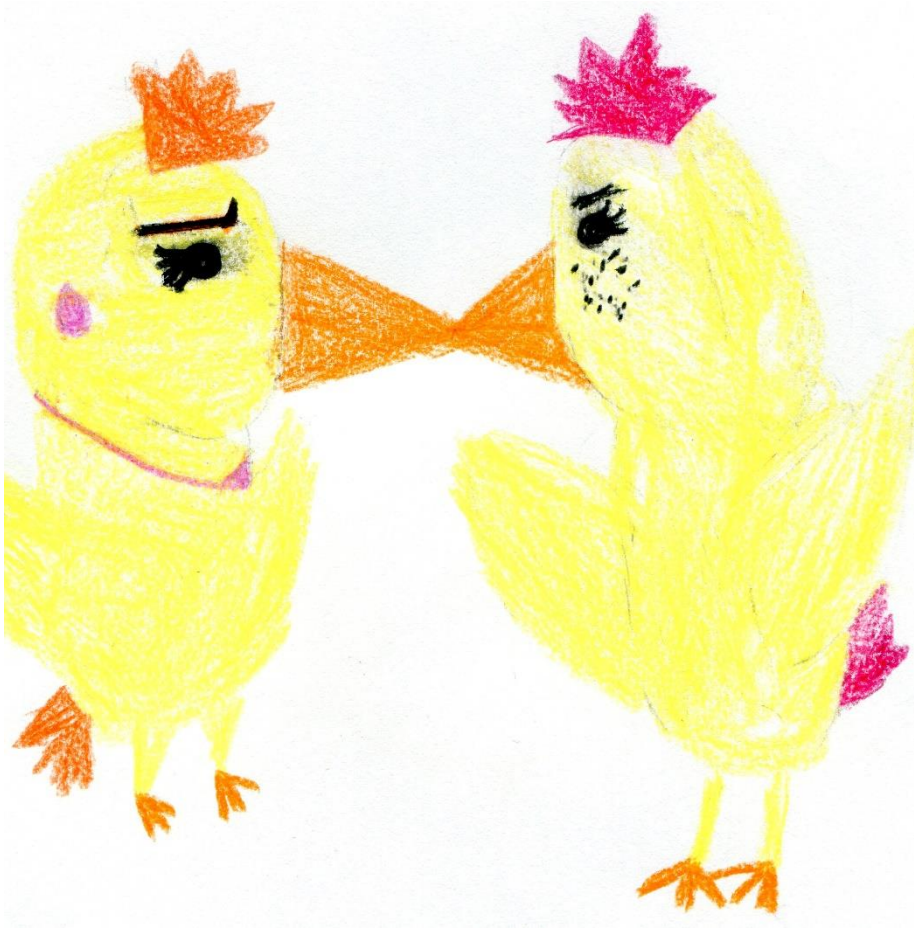

VECINELE

Moţata suferea enorm
că nu reuşeşte
să se mărite.

Purta cercei
în ureche,
de argint,
şi la gât
o salbă
de mărgele.

Cât era ziulica
de lungă,
cotcodăcea
cu o vecină,
Pistruiata,
despre condiţiile
de viaţă din exil
şi perioada
optimă de clocit.

Când Pistruiata
era plecată
la serviciu,
îngrijitoare
la un incubator,
Moţata făcea
ochi dulci
vecinului,
Pintenatu.

Tocmai se întorsese
Pistruiata
de la slujbă,
cu poşeta
sub aripioară,
durdulie, ciripind
cuminte, se fardase
abundent
şi plescăia din cioc.

Dar pe cine credeţi
că găsise ea, zburată
deasupra gardului?

Pe domnişoara-doamnă Moţata! Cântase de trei ori Pintenatu, se încordase ca un arc în suspensie, apoi urcase pe o grămăjoară de gunoi şi scormonea nervos cu ghearele.

Moţata îl privea galeşă cu un ochi, după care întorcea pe celălalt, cârâia singură de plăcere, îmbujorată toată, şi-i surâdea cu inimioara.

Pistruiata s-a îmbufnat până la cer de comportarea vecinei care-i viola domiciliul conjugal!

- Ce cauţi, surato, pe mejdina altuia? "Poţi să-i bagi şi jar în gură că nu recunoaşte" - se gândea Pistruiata.

Moţata a făcut
ochii mari, cât
şi-i rimelase ea,
şi-a strâns rochia
înfoiată şi ... gata,
gata să cadă
de pe gard,
se clătina uluca
într-o parte
şi-n alta; de
emoţie, Moţata
fâl, fâl în braţele
Pintenatului!

Păi, ce ziceţi, că atât i-a trebuit Pistruiatei!
Şi pune-te, nene şi trage-o de păr,
şi rupe-i puful.

Cum să le despartă cocoşul?
Împinge-i la cucuriguri. S-au încins lupte greco-romane între găini. Când Pistruiata ataca cu ghearele, Moţata se apăra cu fuga. Era înveninată Pistruiata, ca o soţie înşelată.

- Ţi-am fost fidelă o viaţă întreagă, îi reproşa ea bărbatului. Să-mi spargă nememica asta, vopsită, casa?

Nedumerit, o vreme, cocoşul a stat deoparte, după care a intervenit să potolească spiritele.

A intrat ţanţoş în vâltoarea luptei. Dar n-a apucat bine să le despartă că, jap, s-a trezit cu un ciocănit în cap, fulgii au început să-i plutească prin aer de credeai că ninge.

Dacă se aţinea la Pistruiată îl lua la rost
Moţata, iar dacă vroia s-o calmeze
pe Moţată îi sărea în spate Pistruiata.

Când două se ceartă, al treilea
nu câştigă!

Şi femeile, dăi şi dăi, în fluşturaşnicul
de trubadur:

- Că numai din cauza ta, îl acuza
şi Moţata, jumulită de pene.

S-a pomenit el luat la întrebări
şi asalturi.

Căuta să se ferească în stânga, era lovit
din dreapta.

- Ce-aveţi, fetelor,
cu donjuanul
nostru, a sărit
în ajutor Alba,
vecina de peste
drum, care tocmai
îşi aşezase
băsmăluţa
cu floricele
la guşă, iar
ochelarii de soare
îi ridicase
pe creastă.

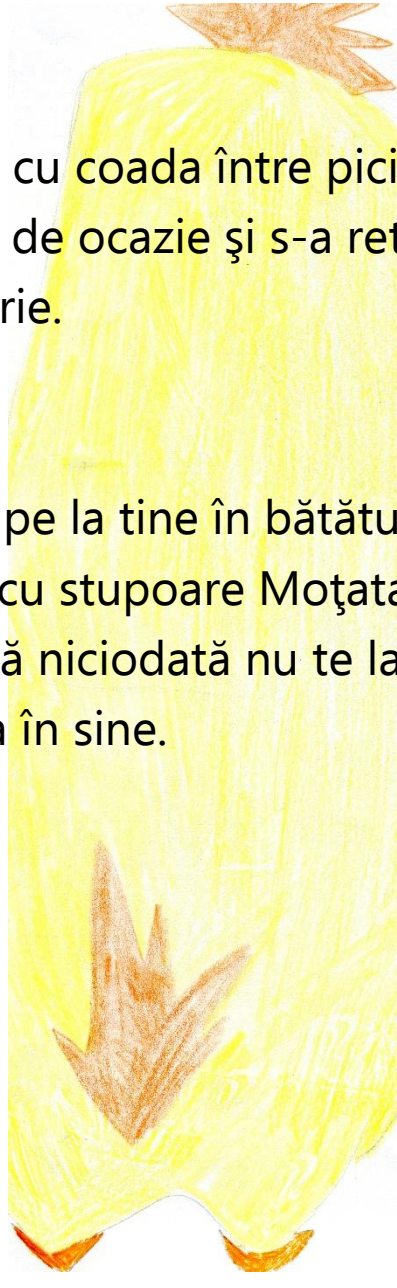

Ciufulit şi cu coada între picioare, Pintenatu a profitat de ocazie şi s-a retras tiptil în bucătărie.

- Cum, şi pe la tine în bătătură a călcat? - constată cu stupoare Moţata. "Vecina de lângă casă niciodată nu te lasă!", îşi medita în sine.

Dar Alba telefonase la Poliţie.
A apărut claxonând,
un Răţoi cu şapcă
pe cap şi pistolul
la brâu.
Le-a cerut
paşapoartele.

Pistruiata şi Moţata se refugiase din Ţara Struţilor, unde constituiau un grup minoritar de zburătoare care rătăcea prin deşert - fără să găsească pic de grăunţe -, prigonit de autorităţi, în Ţara Păsărească.

Îşi păstraseră limba, dar în privinţa obiceiurilor din noua lor patrie, nu se integraseră suficient.

- O să fac cu dumneavoastră puţină instrucţie - s-a răţoit poliţistul, asurzindu-le cu huruitul motocicletei sale Yawa.

- Vă rog să nu vă mai certaţi.

La noi - a măcăit din nou şăpcăliosul - deoarece sunt de zece ori mai numeroase femeile decât bărbaţii, *poligamia* este permisă.

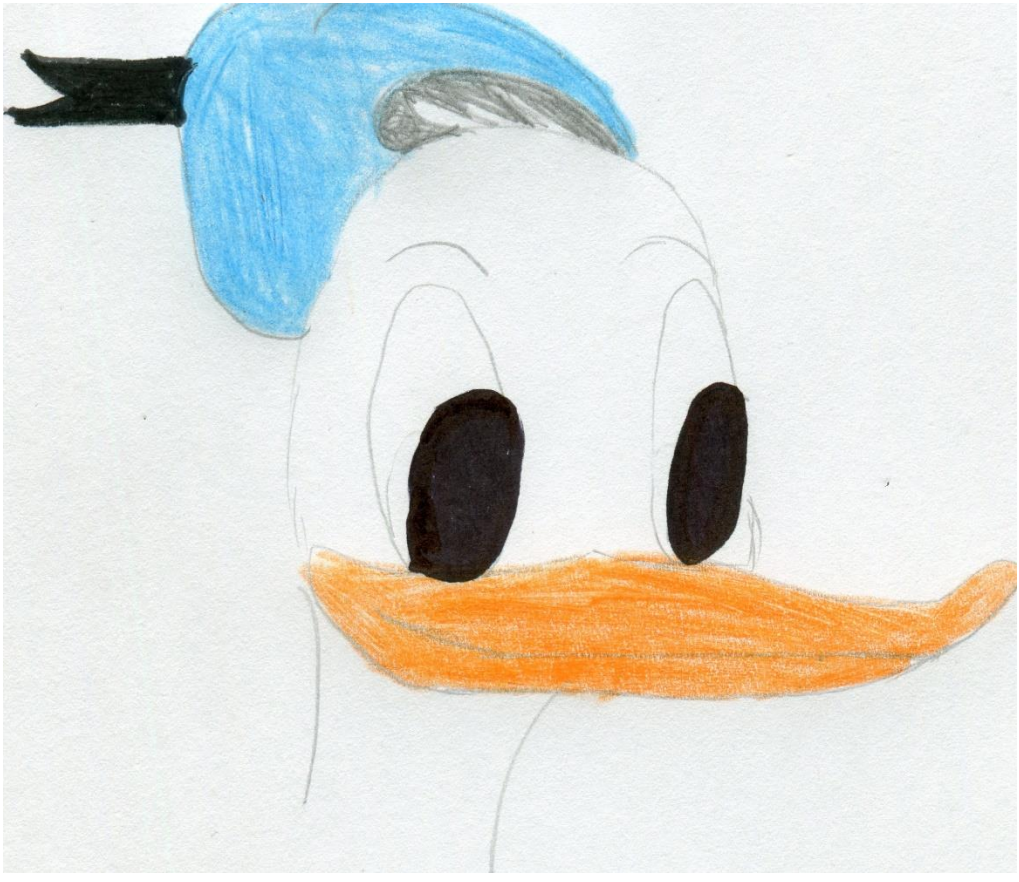

- Un cocoş are dreptul prin Constituţie, la un cârd de găini. Înţelegeți că *aşa e neamul păsăresc*. Pace, pace - a reluat Răţoiul - între două dobitoace.

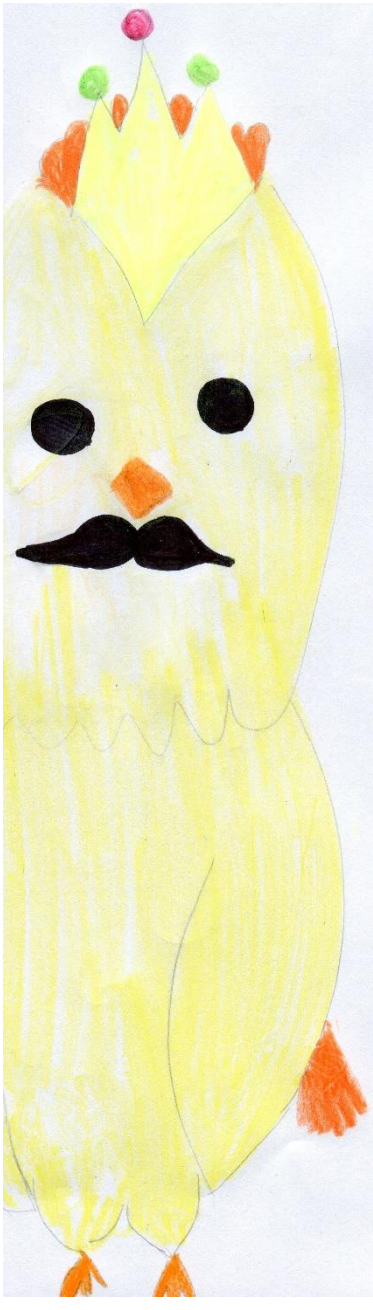

Şi de-atunci, cocoşul
a fost recunoscut ca rege
încoronat al găinilor.

CĂȚELUȘA LUȘA,

PURCELU CELU

ȘI

PISICA SICA

Când au apărut zorii, Cățeluşa Luşa s-a sculat prima, s-a întins pe labele din faţă,
a scâncit uşor cu botul cârn prin care
îi ieşea limba de-un cot, după aceea a dat deşteptarea:

- Ham! Ham!
Sculaţi-vă!
Ham! Ham!

Purcelu Celu dormea pe-o parte, cu picioarele strânse la piept ca să se-ncălduească,
cu râtul înfundat în culcuşul lui de paie.

A guiţat niţel, şi-a încârligat codiţa şi s-a pornit să caşte.

Cea mai leneşă dintre toţi s-a dovedit Pisica Sica.

Domniţa mâţă a miorlăit o singură dată printre mustăţi:

- Ci-nee îmi de-ran-jeaaa-ză soom-... ?

Căţeluşa Luşa, cum a auzit obrăznicia,
s-a repezit ţintă, cu părul cârlionţat,
în direcţia mieunatului lingav şi puturos:

- Ham! Ham! Nu ţi-ar fi ruşine, mâță bătrână! Ham! Ham!

Speriat de strigătele şi ameninţările din afara cocinei sale, pe care tocmai o împodobise cu ierburi fel de fel, colorate, agăţate în gardul de sârmă, Purcelu Celu a scos un "grooţ" pe tic şi s-a apucat să ţipe şi să se-ncure cu paşi scurţi şi repezi încovoiat ca un covrig.

Pisica Sica, cu pleoapele pe jumătate închise, a crezut că pe Purcelu Celu îl ceartă Căţeluşa Luşa, şi de aceea sărmanul se agită în cuşcă. Sica s-a lungit, cât era ea de micuţă, cu labele dinapoi, apoi s-a ghemuit din nou în somnul dulce al dimineţii. Luşa fugea cu gura căscată, nervoasă.

Sica simţi lătratul foarte aproape, deschise un ochi şi văzu înainte-i o scorbură neagră, bulbucată, cu dinţi ascuţiţi şi sticloşi ca de balenă.

Se trase tremurată îndărăt şi zvâm!... se bârâcă pe-un par. Pulsul îi tăia respiraţia. Se urcă ciudată de-a-ndărătelea, cu labele din spate îşi făcea vânt, se-arunca mai sus, se sprijinea pe cele anterioare.

Luşa făcu ochii mari. Celu şi el se pironi locului. Priveau cu jinţ, şi nu le venea să creadă. Când se uitară împrejur, toate orătăniile se strânseseră roată lângă stâlp, stupefiate ca la circ.

După ce se mai dezmeticiră puţin, începură să bată din palme, din aripi, din copite, din pinteni, din lăbuţe.

Într-adevăr, Sica avea talent la cățărat pe frânghie, pe stâlp. Câştigase şi câteva medalii olimpice, una o purta legată la gât.

Se mai linişti câteva minute în vârful stâlpului, ca o regină sau ca o vedetă de cinema, apoi, văzând că mulţimea este de partea ei, coborî (şi de această dată în acelaşi fel: de-a-ndărătelea, în ovaţiile tuturor).

Când ajunse mai aproape de orătănii le fălfâi coada-i mătăsoasă pe la nas - în special d-nei Luşa şi d-lui Celu, şi atinse nisipul, iar publicul o felicită.

Gâscanu Manu desfăcu cioaca de la cocina d-lui Celu cu ciocul.

Sica îşi croi drum printre spectatori,
Luşa şi Celu în urmă îi ţineau trena.

Când sosiră în mijlocul ogrăzii, Cățeluşa Luşa, Purcelul Celu şi Pisica Sica încinseră o horă de mână.

Se prinseră orătăniile în joc: şi Găina Ina cu Cocoşelu Nelu, şi Răţuşca Ţuşca şi Căpriţa Riţa, scobori din nori şi Porumbelu Gelu de intră în horă, o horă mare ca-n poveşti, şi încheiară o pace universală, pace între dobitoace.

De atunci, animalele casei trăiesc în bună înţelegere şi prietenie.

PĂCALĂ

ȘI

$UPERMAN

Hazliul Păcală şi forţosul $uperman
s-au întâlnit. Şi s-au luat la întrecere.

Mai întâi la viteză.

Păcală zbura cu un avion supersonic,
iar $uperman cu costumul său fermecat.

Dar $uperman a zburat mai sus
şi mai repede decât Păcală.

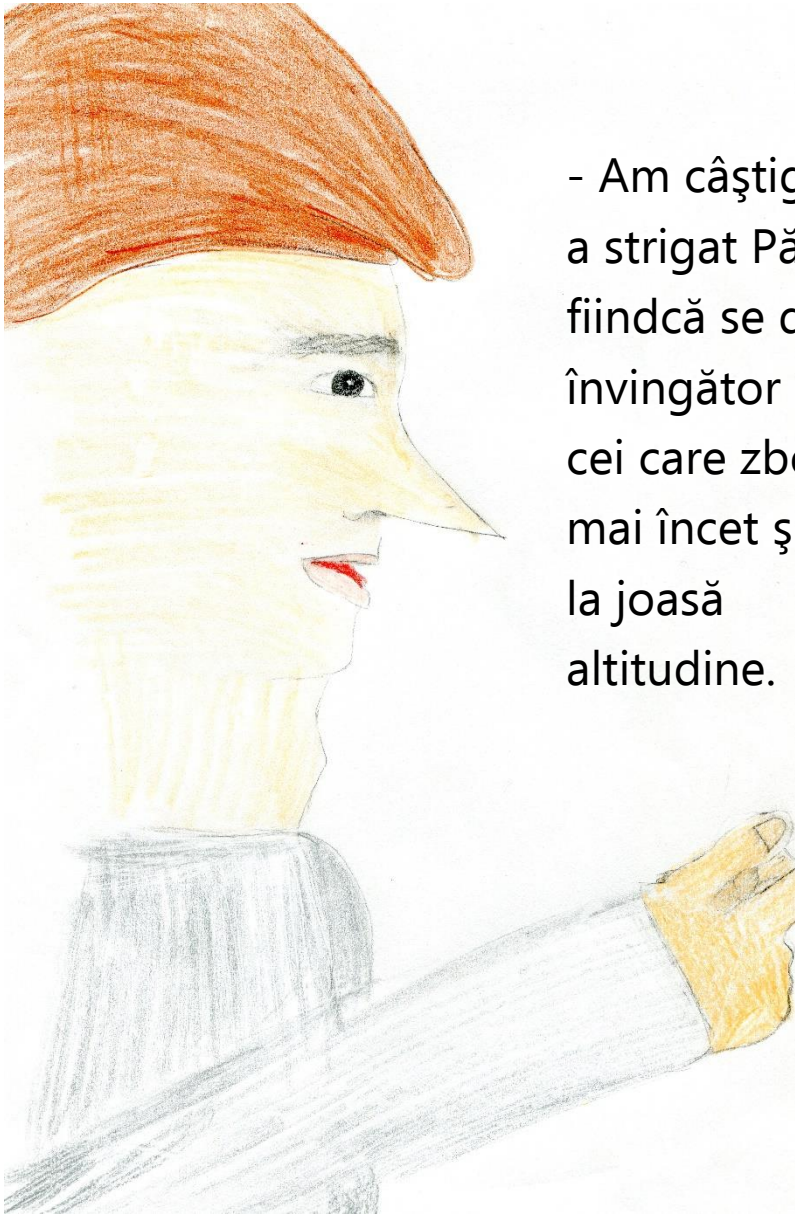

- Am câştigat,
a strigat Păcală,
fiindcă se declară
învingător
cei care zboară
mai încet şi mai
la joasă
altitudine.

A doua oară
şi-au încercat
puterile
în luptă
dreaptă.

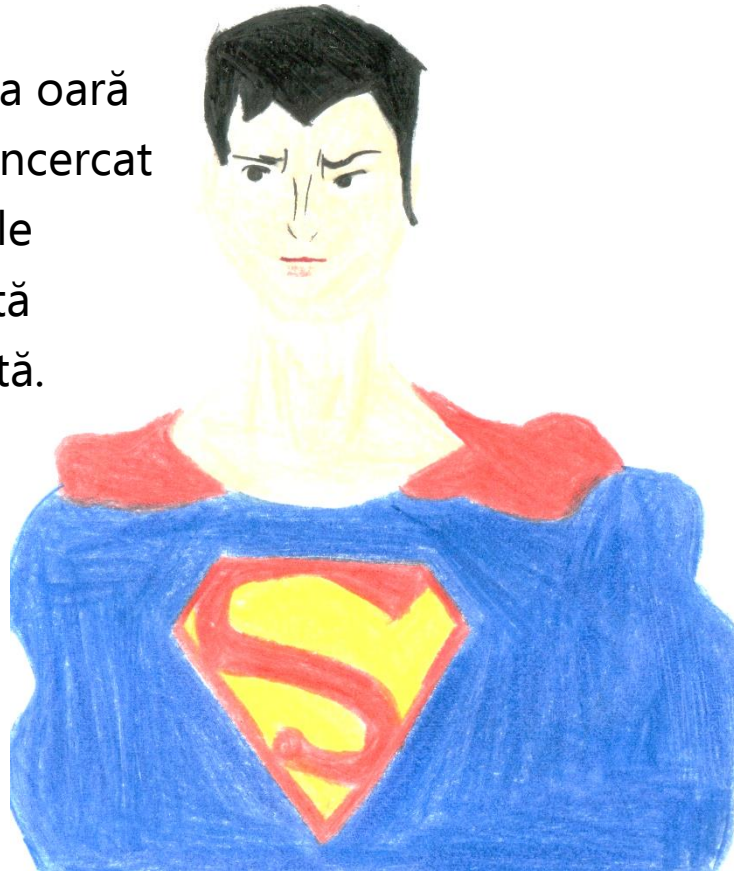

Trei zile şi trei nopţi s-au bătut, până când $uperman l-a trântit la pământ pe Păcală.

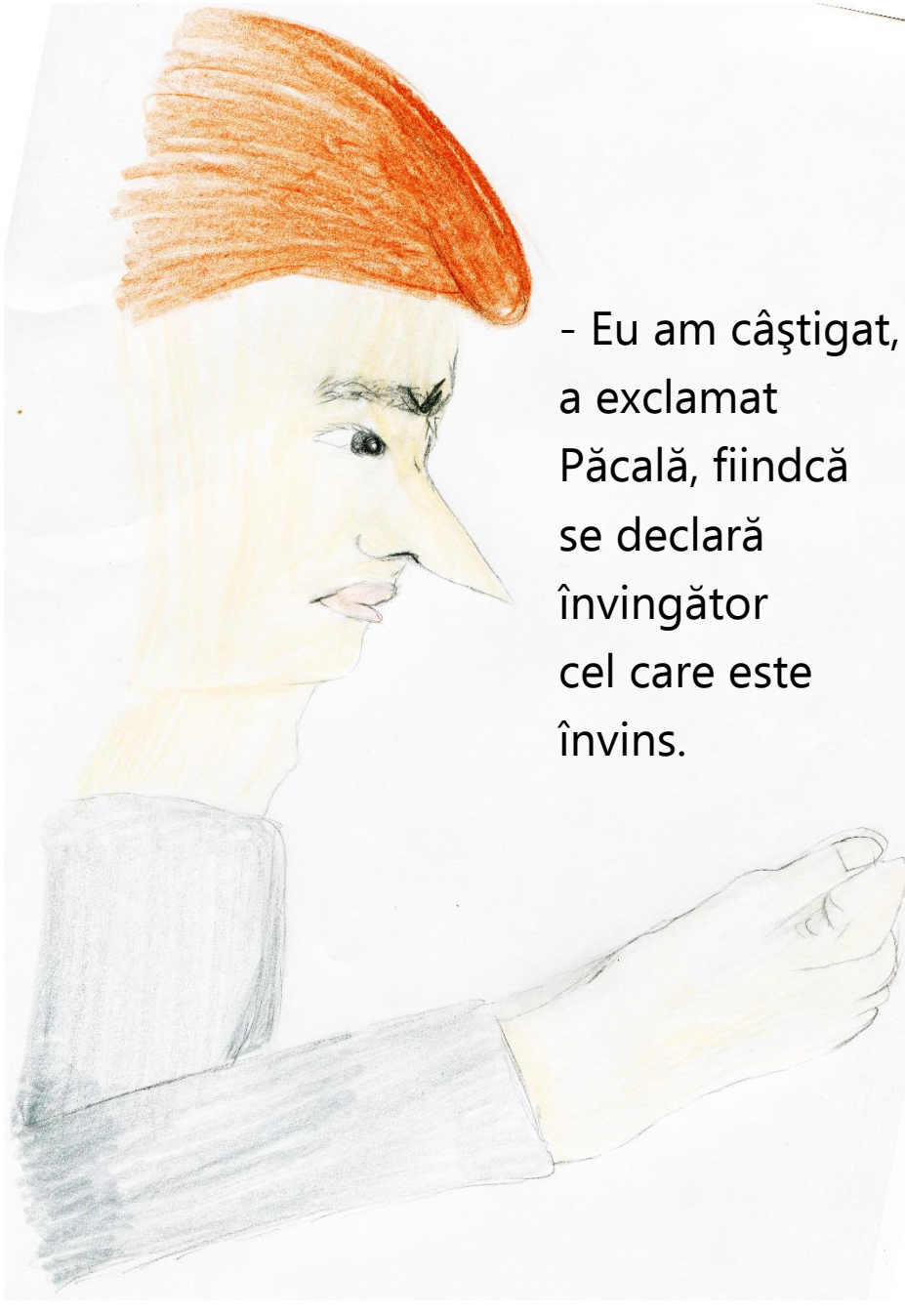

- Eu am câştigat, a exclamat Păcală, fiindcă se declară învingător cel care este învins.

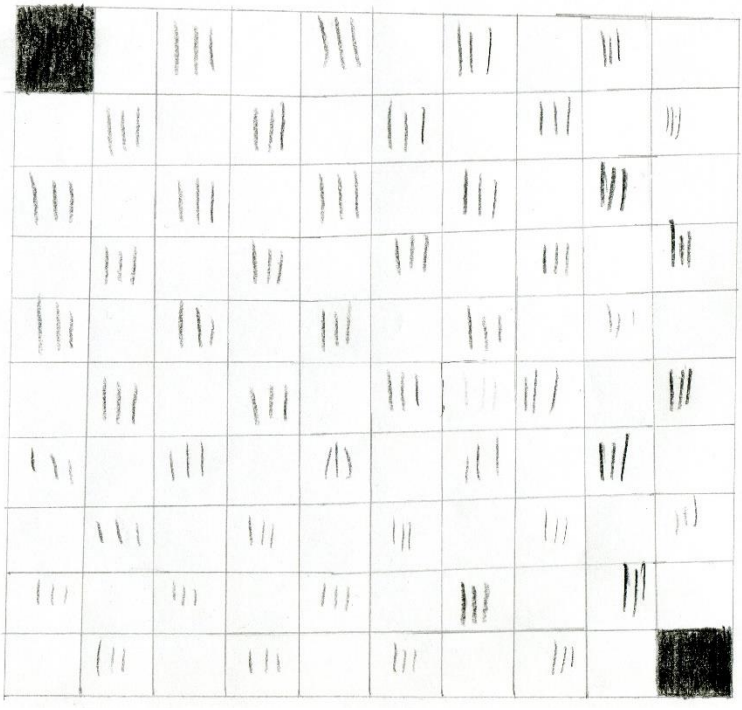

A treia încercare a fost la gândire.
Să joace o partidă de şah.

$uperman i-a dat mat lui Păcală
în şaptezeci şi şapte de mutări.

- Victoria îmi aparţine mie, a declarat Păcală într-un interviu de presă televizat, fiindcă se consideră mai bun la şah cel care primeşte mat.

De-atunci,
$uperman
n-a mai avut curaj
să se înfrunte
cu Păcală,

fiindcă
totdeauna
ar fi ieşit
în pierdere,
chiar dacă
ar fi câştigat!

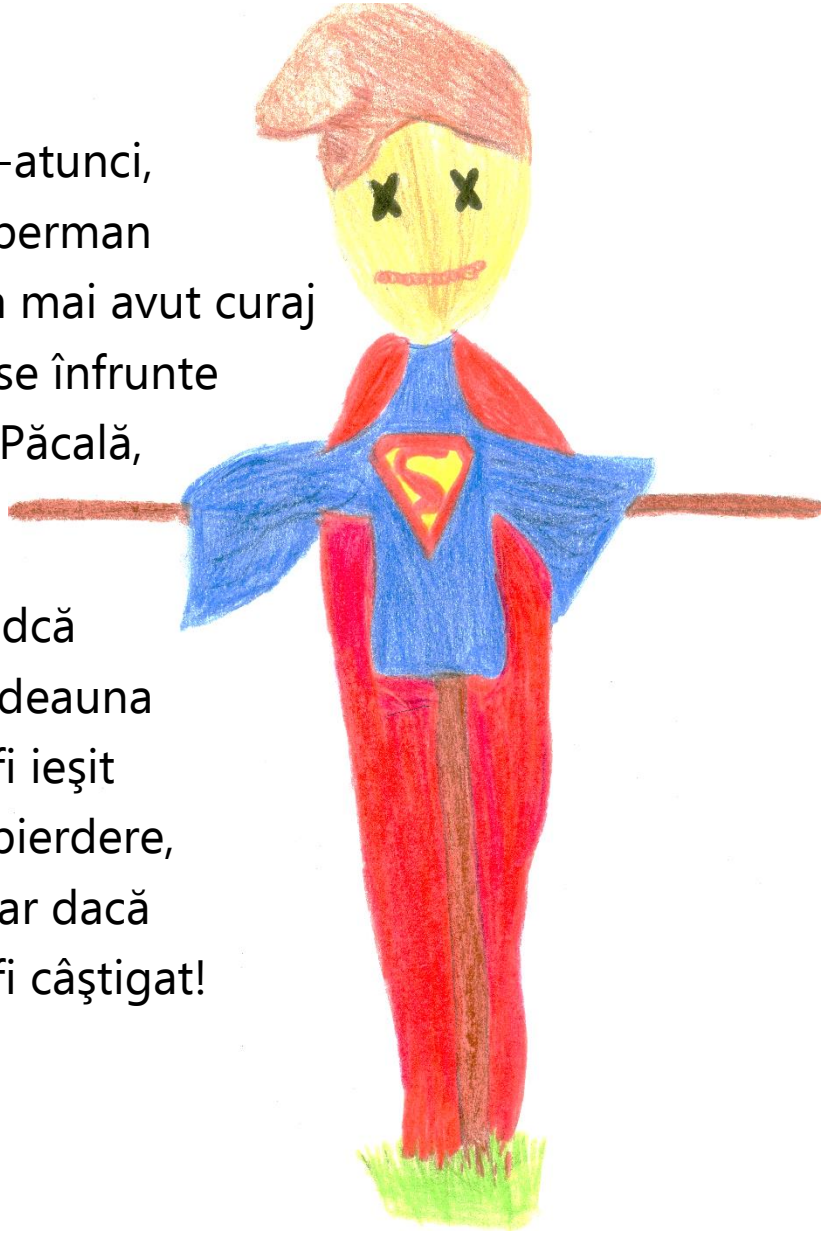

sfârșit

O carte pentru copii care vor să doarmă frumos și să se trezească deștepți, povestind peripețiile unui godac năzdrăvan; o fabulă cu furnici, brotăcei, arici, vulpoi și elefănței; o serioasă ceartă între vecinele galinacee terminată cu o pace de lungă durată; o distracție cu orătăniile și animăluțele de prin curte, avându-i protagoniști pe pisica Sica, căţeluşa Luşa și purcelu Celu; păţaniile lui $uperman, mereu înfrânt în confruntări de Păcală.

ISBN 978-1-59973-504-7